

Ik ga op weg naar Drimmelen met het openbaar vervoer en het blijde gevoel dat er vandaag van alles kan gebeuren. Waarschijnlijk is dit de laatste keer via de zuidelijke route, dat wil zeggen Den Bosch, Breda en dan met de bus naar Drimmelen, want vandaag steek ik de rivier over. Ik richt me op Geertruidenberg, Raamsdonksveer en Hank.

Het is een grijze dag vandaag. De bussen van Brabant Vervoer zijn mooi, maar ik moet hier wel bijna drie kwartier wachten op mijn buurtbusje. Eigenlijk mag ik daar niet over mopperen met al die vrijwilligers die de busjes rijden. Voor de verandering zit ik nu in een vol busje - tot nu toe was ik steeds de enige passagier. Het busje was laat; ik zat al plan B te bedenken - lopen, liften of uber?

Oh, daar duikt de Amercentrale weer op, een ware mastodont. Ik stap uit in Drimmelen bij het lelijkste bushokje van het westelijk halfroond en ga nu lekker op de heupen om te kijken waar ik terecht kom. Wat merkwaardig is: het grootste gedeelte van de gemeente Drimmelen ligt aan de overkant van het water en bestaat uit Nationaal Park De Biesbosch.

Ik ben nu een beetje verdwaald op de enorme jachthaven van Drimmelen en moet even op mijn schreden terug omdat het pad hier uiteindelijk dood blijkt te lopen. Zo'n jachthaven is eigenlijk ook wel onderdeel van het riviersysteem - niet het eerste waar ik aan denk als ik over rivieren spreek, maar het hoort er wel bij.

Op de hoek van de jachthaven ben ik net op tijd de dijk op, maar het fietspad blijkt de Hazeweg te zijn. Links is een zwemstrandje met keurig overal boeien die aangeven waar je wel en niet moet zwemmen. Er is ook een duikplankje dat is ingenomen door de aalscholvers vandaag, wat grappig is.

Onder de grote koeltoren van de Amercentrale, waar ik nu echt heel dichtbij ben, staat een grappig klein wit huiselijk huisje. Die kleine dwerg aan de voet van een reus is een mooi contrast - wie zou daar wonen met als buurman die enorme mastodont? Misschien was het huisje er wel eerder dan de centrale, het staat in elk geval langs de dijk dus dat zou goed kunnen.

Hier stuit ik op een kanaal met een bijzondere naam: het Amergatkanaal. Ik ga rechtsaf. In de verte zie ik al de brug waar ik straks overheen ga en dan moet ik in Geertruidenberg kunnen komen. De omweg die ik nu loop langs het kanaal om bij de brug te komen, herinnert me eraan dat water een barrière is.

Links aan de overkant van het kanaal is een heel bizar landschap dat bestaat uit allemaal elektriciteitstrafo's. Hier gaat de opbrengst van de Amercentrale het

land in en het ziet er super technisch uit. Eigenlijk wel gek dat die enorme elektriciteitsmasten waar langs de stroom vervoerd wordt me nauwelijks opvallen in het landschap, maar de windmolens voor me vallen enorm op. Komt dat omdat ze (a) nieuw zijn, (b) bewegen of (c) nog een hele andere reden waar ik nog niet achter ben?

Ik zie een trapje waarmee ik omhoog kan, want ik wil de brug op om het kanaal over te steken. Ik ontdek een klein wenteltrapje dat ook omhoog gaat naar de brug - leuk, het voelt een beetje stiekem. Boven moet ik inderdaad even over een met hangslot afgesloten hekje klimmen en nu sta ik op de brug.

De gemeente Geertruidenberg kondigt zich aan met een groot bord waarop "welkom" staat. Het is hier een stroomlandschap, nog geen stromend water, maar stromende stroom met overal die enorme installaties van de centrale. Ach, daar lopen pony's onder de stroomdraden en tussen de stroomtoertjes door - dat is een bijzonder gezicht.

En hier kom ik een hele wonderlijke bult tegen: de Scheendijk. Geen vluchtheuvel, maar wat dan wel? Ik moet over een hekje klimmen om erop te komen en zo meteen weer over een hekje voor de trap. Tja, dat kan allemaal als je een wandelaar bent.

Nu loop ik op een graspad langs een sloot. Aan de overkant zie ik tennisbanen en zo'n onbestemd stukje land waar we er niet zo verschrikkelijk veel van hebben in Nederland. Zullen we dit dan ook maar natuurgebied noemen? Het schiet me nu binnen dat die berg van daarnet misschien wel de Geertruidenberg was - het was in elk geval een berg in Geertruidenberg.

Hier rechts is de wat oudere Dongecentrale, en er staat een groot bord: "Ontdek en ervaar hoe je omgaat met gevaar." Wat voor gevaar?

Ik wil zo over de vesting van Geertruidenberg lopen. Ik hoop dat dat kan. In Zaltbommel hebben ze er een mooi stadspark van gemaakt. Ben benieuwd hoe dat hier uit ziet. In elk geval is het zo'n sterving.

Oeps, dan krijg ik ruzie met een braamstruik. Dan is zo'n wandelstok toch wel een heel erg handig ding om mee terug te vechten. Hier staan heel net geknoopte knotwilgen - zouden de andere wilgen ook geknot willen worden?

Ja, het is een park, het voormalige vestingwerk, en ik loop er nu. De gemeente Geertruidenberg heeft blijkbaar een hoop heel erg hard nodig. Overal blauwe

informatiebordjes over hoe we samen kunnen vissen zonder lood, bordjes, bordjes, bordjes.

Nu ik over de stervesting loop, voel ik me ineens een soort potlood omdat ik moet denken aan hoe het patroon straks op mijn GPS-tracks tevoorschijn zal komen.

Ik heb een kort gesprekje met een vriendelijke wandelaar die net als ik over het bolwerk loopt. De gedachte dat het zich verdedigen moet, is bij haar nog niet geland en de gedachte aan leven voor een dijkland bij haar ook niet.

Ik zoek even het allerhoogste punt op van het bolwerk. Daar staat zo'n uitnodigend bankje.

Hier kom ik langs een rijtje huizen die dichtgetimmerd zijn. Raar, dat zie je eigenlijk nooit. Aan de overkant van het fort komen mensen in een optocht van rolstoelen voorbij. Het is toch goed dat er altijd mensen zijn die dat soort rolstoelen vrijwillig komen duwen. Mooi.

En toen liep ik een stukje terug omdat ik dacht dat ik mijn sleutels kwijt was, maar na 200 meter dacht ik "wacht even", deed mijn jas open en ja hoor, ik had ze onder mijn jas gestopt. Had ik lang naar kunnen zoeken. Nu heb ik dus een stukje vesting dubbel gelopen - ja, hoe erg kan het zijn?

De gedachte aan mijn identiteit die ergens te grabbel lag als Noordzee-wandelaar of Noordzeedijk-wandelaar, dat zat me toch wel even heel erg dwars.

Maar ik loop vrolijk verder. Ik heb berekend dat ik voor het donker nog wel in Hank kan zijn. Nog ongeveer zeven en een halve kilometer, dat heb ik nog wel in de benen. Het gaat lekker vandaag.

Ik had een mooi gesprek met een Geertruidenbergse dame die zich best zorgen bleek te maken over het water. Ze had ook al uitgezocht hoe hoog het water bij haar in huis zou komen als de dijken doorbraken: 1 meter. "Dan ga ik nog een verdieping hoger zitten", zei ze. Ik wees haar op de site overstroomik.nl om meer dingen uit te vinden. Het is wel iemand die hier bewust woont, maar ze blijft hier toch wel wonen want net als ik denkt ze: het zal toch eigenlijk wel niet gebeuren.

Geertruidenberg heeft ook een haven waar ik nu loop, maar die is veel bescheidener dan die van Drimmelen, die was echt enorm. Dit is meer een doe-het-zelf haven; ze bestaan al wel 60 jaar, zeggen ze.

Geertruidenberg heeft ook een stompe toren, net als Zaltbommel: vesting, stompe toren. Ik zou me hier gewoon thuis kunnen voelen met weinig moeite.

Hier in de haven ligt een boot die de "Fiducie" heet. Ik denk dat je een verhaal zou kunnen schrijven met al die namen van boten: André, Vrouwe Jacoba en ga zo maar door. Misschien ga ik wel eens een dagje langs de Waal zitten en al die namen opschrijven en daar dan een verhaal mee maken, leuk idee.

Een vriendelijke mevrouw met een hondje maakt zich niet zo druk over de zee - dat zal haar tijd wel duren.

Nu over de Bergse brug naar de Bergsedijk en dan de Maasdijk, geloof ik. Deze hele wandelingenserie had ik over dijken kunnen lopen als ik het goed had uitgekiend.

Ik verheug me erg op het lopen over de brug. Op de een of andere manier is dat een significant moment - dan steek ik over van onder de rivieren naar tussen de rivieren. Dat is het land waar ik zelf woon. We nemen afscheid van de zachte G en we gaan naar het land van de aarzelende "houdoe".

Een brug verderop is een brug die een klein zusje is van de Zwaan, wel mooi.

En dan zegt Raamsdonksveer "Welkom in de Zuiderwaterlinie" wat heel hartelijk is, en in één adem door "Wegsleepregeling van kracht". Hoe moet dat met die van Geertruidenberg?

En nu loop ik langs een echt fort met veel baksteen en kleine schietgaten. Ze hebben hier wel ernstig aan landsverdediging gedaan.

Hier langs de rommelige haven staat een ongewoon elegant huis uit 1912 met geranium-bloembakken. Het heet "De Vondeling" en het is met veel gevoel uitgebreid om Dongenmond Advies BV (administratie- en belastingzaken) te huisvesten. Een pareltje.

Er gaat hier ook een dijk naar links maar ik laat me niet afleiden - geen puf meer voor veel ommetjes. Bovendien loop ik al op een dijk, de Maasdijk, op weg naar de brug.

Hier links lijkt het alsof iemand zijn dekbed heeft uitgeklopt. Denk eigenlijk een roofvogel en een duifje - tja, dat is, zullen we maar zeggen, ook de natuur.

Aan het einde van deze lange, gewoon oninteressante Maasdijk met industriegebied rechts en industriegebied links, zie ik dan eindelijk de brug verhoogd. De snelweg gaat er overheen en ik ga er even vanuit dat er ook een fietspad is waarover ik kan wandelen.

Kom net een boomlange jongen tegen - ze zeggen tussen de 20 en de 30, vind ik jong - die weigerde om naar me te kijken of me te horen. Hij zat op zijn telefoon, oortjes in, die was duidelijk niet waar hij was.

Ik zie al hoe het fietspad de brug opgaat. Gelukkig geen ingewikkelde toeren uit te halen en niet ver om te lopen, dat is wel een zegen.

Ze hebben hier verdorie een bushalte - echt aantrekkelijk, maar nee, ik loop nog even door.

Ik loop nu op de brug. Donderend geraas van het verkeer, maar op de rivier in de verte weer zo'n twee vissers in een bootje. Een plaatje is dat toch, mooi, doet iets met mijn oersysteem.

Er komt hier meer licht vanaf het water dan vanaf de wolken - allebei grijs, maar het water brengt licht.

En daar breekt het kerktorentje van Hank tussen de bomen door. De wijzerplaten van de klokken zijn al verlicht en de straatlantaarns gaan aan en het is een beetje Anton Pieckachtig. Dat vind ik wel fijn: gezellig schemerig, koud maar niet te koud, en daar is het eindpunt van mijn tocht want de bushalte is in de Kerkstraat. Oh, wat een genoegen om het einde van een tocht te contempleren.

Hé Hank, wat is dat nou? Zeg ik net dat je er wel verwelkomend uitziet en dan is het hier een wegsleepregeling van kracht. Dat ik helemaal geen auto bij me heb, maar ik voel me toch een beetje gepikeerd.

Hier is een klein monumentje voor een dijkdoorbraak in '53. Moeilijk voor te stellen dat ze moesten vechten voor hun leven tegen het water. In de tijd dat ik leef zijn wel geen evacuaties geweest, maar geen dijkdoorbraken.

Ik loop weer in zo'n typisch dorp met huizen tegen de dijk aan gebouwd, niet heel veel verschillend van de overkant van de rivier eigenlijk.